Unustatud nukud.

Selges öötaevas veeres ümmargune ja rõõmus kuu. Ta rändas üle sinise taeva, ühes tuhandete nööpnõelasuuruste tähtedega. Kuu oli väga uudishimulik. Ta ajas juttu kassidega ja koertega tänavatel ja hoovides. Kuulas nende muresid ja trööstis neid. Sagedasti piilus ta akendest sisse, et näha, kuidas magavad tillukesed lapsed. Neid väikesi magajaid armastas kuu väga. Sageli näitas ta lastele ilusaid unenägusid ja rõõmutses iga kord, kui magajad läbi une naeratasid. Läbi akna nägi kuu, kui rahulikult magas Mari oma väikese tütre Helvega. Kord oli Marigi väike laps olnud. Nüüd on Mari juba kaua aega suur inimene ega mängi enam nukkudega. Mari on ammu unustanud väikesed nukud Malle ja Peedu. Need nukukesed olid tehtud mingisugusest portselani ja kummi segust ja olid nii väikesed kui Mari kõige väiksem sõrm. Selgesti oli veel näha nukkude

Rohelise PÃƒÂ¤ikese Maa, lk. 5